

פרוטר ל מס' 162
מישיבת ועדת הכספים
שנערכה ביום א', י' בכסלו, תשל"ה
(24.11.74) שעה 10.00

נ כ ח ר

חברי הועדה:
היו"ר י. קרגמן
ש. ארליך
ע. אמוראי
י. בן-מאיר
י. כדר
צ. גרשוני
א. מלמד
ע. פינרמן
י. פלומין
ח. קורפו

י. תמיר	- נציב מס הכנסה
א. דוכנוב	- סגן נציב מס הכנסה
ס. דד-זיו	- מטעם משרד האוצר
ד. הלפרין	- סגן נציב מס הכנסה
ס. מועלם	- " " " "
ד. נייגר	- " " " "
ש. שביד	- מטעם משרד האוצר

מוזמנים:

יועץ משפטי לוועדה: ג. קיסרון
יועץ כלכלי לוועדה: א. פלוג
רשמה: מ. טרלו

סדר היום: הצעת חוק לתיקון פקודת מס הכנסה (מס' 21) תשל"ה-1974

393

(4.12.74) קמ"ק (י. קרגמן)

היו"ר י. קרגמן:

אני פותח את הישיבה.

לביטוח הלאומי.

יש הצעה של חה"כ פינרמן ופלומין בנוגע

ש. שביד:

אנחנו לא קיבלנו את ההצעה. לא הביאו את זה בפני שר האוצר.

ע. פינרמן:

בציגי האוצר היו שותפים לדיון. ביקשנו להעביר להם את העניין מיד עם סיומו. ההצעה היא להכיר כהוצאה כ-2/3 מהתשלומים לבטוח הלאומי שמשלמים העצמאיים. ההנמקות ארוכות אבל ההצעה פשוטה.

היו"ר י. קרגמן:

נדון בנושא בישיבה הבאה, נאפשר לנציגי הממשלה להביע דעה.

הצעת חוק לתיקון פקודת מס הכנסה (מס' 21), תשל"ד - 1974

היו"ר י. קרגמן:

אני מקבל בכרחה את נציג מס הכנסה, מר תמיר.

סעיף 125א

י. תמיר:

הסעיף עוסק בשעור מס לגבי תקבולים שמבקלים אחרי פרישה. הסעיף חל רק על התקבולים של הכנסות שנתקבלו לאחר פרישה שהיא פטירה. פה אנחנו כוללים את אותו חלק ממענק עקב מות שהוא חורג מאותם הסייגים שנקבעו פה. אם מי שהוא קיבל מענק עקב מות בסכום של 20,000 ל"י ולפי הקריטריונים יחולו רק 19 אלף, על אותם אלף ל"י לא יחול שעור מס רגיל אלא יחול שעור מס של 40%. בזה יש הקלה. כאן אומרים שזה ייחשב כמו רווח הון.

י. בדר:

כאן נאמר על הכנסתו של אדם שנפטר, להבדיל ממה שמגיע לשאירים. מענק פטירה איננו חייב במס, מגיע למשפחתו ולא לו.

אם המנוח היה מגיע לעובד, להבדיל משאירים, איננו חייב מס עזבון. אם המנוח היה מגיע לעובד, להבדיל משאירים, תופס. אם אתם רוצים לעשות סעיף כזה, צריך להרחיב אותו גם למענק המגיע לשאירים.

י. תמיר:

ההצעה היא רק ביחס למות.

י. בדר:

אם זה מענק שנתקבל עבור מות, הסעיף לא סביר. מענק עקב מות מגיע למשפחה ולא לו.

י. תמיר:
אנחנו מערכבים שני מסים. עלינו להבחין בין
מס על הכנסה, כאן יש מענק שמגיע לאיש
עצמו או לזכאי מהעזבון שלו. אם נקבע מס החל בגין הכנסה, נניח
שלאדם מגיעים הפרשי שכר מהתקופה שבה היה האיש בחיים, ועושים
חשבון מה יש לו נטו. מנכים ניכויים שונים כמו התחייבויות,
משכנתאות וחובות שיש לו. זה ערכוב של מין בשאינו בן מינו.

י. בדד:
נניח שבשנת המס נפסקה עבודתו. זה כולל גם
עורך-דין שחייב לנהל משרד. קודם זה היה
חפשי, אחר-כך הטילו 25% ואחר-כך מס רגיל.
אין לי התנגדות.

י. פלומין:
אני רוצה לקשור את הסעיפים בענין החיוב
במס לגבי מענק פטירה.
עד עכשיו מענק פטירה לא היה מוגבל בסכום.
כתוצאה מכל הסעיפים, מה קורה? אני מדבר על בעלי שליטה. הוצאה
איננה מוכרת עקב פוליסה, זה תקבול, הכנסה חייבת. הוצאה מותרת
אבל ההכנסה אצל המשפחה מעל 7000 ל"י חייבת במס. כתוצאה מכך
אנחנו גורמים למצב שיש הרעה כפולה. לא רק שעד עכשיו פיצויים
היו פטורים לגמרי, כרגע אנחנו הולכים באותו מגזר של בעלי שליטה
ומביאים את המצב לשליטה. יש לך הוצאה לא מוכרת, והכנסה מעל
7000 ל"י חייבת במס למשפחה. איפה הצדק? לא הכרתם את ההוצאה
או למה מחייבים את ההכנסה? אני מדבר על מקרה מות.

י. תמיר:
מענק הפטירה לבעל שליטה גם היום יותר
עד הגבול. בעבר הותר עד 2050, עכשיו
תקרה מתוקנת. איפה הקושי שלך? יש להגביל את זה שלא
תהיינה סטיות במקרים שבהם יש שליטה, כי אז אין ביקורת.

י. פלומין:
אתם מכים אותם בכל הקו, ההוצאה לא הוצאה
וההכנסה חייבת במס. אי אפשר להכות אותם
משני הצדדים. אם הוא עובד, הוא עובד בכל הדברים; ואם לא, אל
תחייבו אותו בדברים שלא שייכים לו. היום הוא לא שכיר ולא עצמאי.
יש לו הגזירות של שני הצדדים גם יחד.

י. תמיר:
אין יחסי עובד ומעביד באותם המקרים כאשר
קיימת גטייה לעקוף הוצאה מצד אחד שלא
תהיה הכנסה מצד שני. לעתים במיכניזם הפוך אני מוכן לראות אם
כתוצאה מהתיקון הזה האיש מקבל מכה פעמיים, אני מוכן לבדוק את
זה.

י. פלומין:
בהוצאה אתה לא מכיר בכל הוצאה, ובהכנסה
אתה לא מכיר בכל הכנסה. אם החברה משלמת
פיצויים, אתה מגביל אותה ב-2250. אם הוא מקבל הכנסה, אתה מחייב
אחרו במס מעל 7000. יש כאן עיוות.

י. תמיר: כשהוא מקבל פרמיה והחברה מקבלת את התקבול.

י. פלומין: זו הוצאה לא מוכרת.

י. תמיר: אני חושב שעקרונות החשבונאות יחייבו את זה. אני לא רואה מכשול.

חה"כ פלומין מעלה את הספק, שע"י זה שאנחנו בסעיף 32 הגבלנו שלא מכירים לחברה הוצאה כאשר היא משלמת מענק מות לבעל שליטה מעבר לתקרה מסוימת, ומצד שני, כאשר התקבול חורג מהתקרה בידי בעל השליטה, הוא מתחייב במס. הוא רואה בזה שאנחנו מכים אותם מכה כפולה, כי החריגה מהתקרה לא מוכרת לחברה בכלל כהוצאה, ואותה החריגה מתחייבת בידי המקבל בהכנסה רגילה לפחות לגבי אותה נקודה של חריגה. יתכן ויש פה הכבדה מתוך רצון למנוע ניצול לרעה. אני מוכן לבדוק את הנקודה הזאת.

ח. קורפנו: הסעיף הזה כולל מצב שאלמנה מקבלת קיצבת שאר והיא עובדת. האם פרוש הדבר שהיא תשלם מהעבודה ומהקצבה רק 40%?

י. תמיר: מה שהיא מקבלת מכוח עצמה, על זה מדובר כאן.

ח. קורפנו: מה דין הנצבה שאלמנה מקבלת היא גם עובדת?

י. תמיר: כדין כל הנצבות.

י. בדרה: לא היתה הגבלה. מה העניין? רק הנציב מחליט בכל מקרה איזה מענק יהיה פטור. נאמר שבעל עסק חייב לנכות את זה. מתי הוא ידע מה צריך לנכות? בכל מקרה צריך לחכות עד החלטת הנציב כדי שהמעסיק ישלם את המענק בכלל. אני חושב שזה מקשה מאד על הזכאי למענק.

י. תמיר: היות והמשרדים שלנו, בניגוד להרבה משרדים אחרים, עוסקים באוכלוסיה ענינית שלא באה לקבל טובת הנאה, יש עומס. הפעם קבענו סטנדרט מה זה מקובל. רק לגבי חריגים יובאו פניות. זה מתקן את הכעיה והופך אותה לכעיה קטנה. בעבר הכל חייב שהנציב יגיד מה זה מקובל ומה חורג מהמקובל. עכשיו נקבע שעד גבול כספי כזה, ועד שנה זו, זה אוטומטי. רק מה שחורג מופנה לנציב.

סעיף 133

י. קיסרון: מעכירים את האמור לסעיף אחר.

סעיף 164

י. תמיר:
מכניסים בחובת הניכוי במקור אותו חלק מהמענק שנתקבל עקב פרישה או מות שאיננו פטור.

י. פלומין:
האם תקחו בסעיף הזה לגבי מענק פרישה לפי הטבלא 40% או תאפשרו פיזור כמו שזה היום?

י. תמיר:
עד עכשיו לא קרה שסרכו. לעתים אנשים באו בדרישות מופרזות ללכת עשרות שנים אחורה. במידה והיה סירוב הוא נבע מקושי טכני, אז נעשה פיזור אחר. איננו מתכוונים לסטות מזה.

א י ן ה ע ר ו ת

סעיף 187

י. תמיר:
זה אחד הסעיפים החשובים ביותר שאי קיומו כרגע בחוק שלנו, הוא אחד מאבני הנגף בזרימת הגבייה. הסעיף הזה בא לקבוע שיטה של חיוב בריבית על החובות. אדם חייב לשלם את כל המס בשנת המס עצמה. יש פה יוצא מן הכלל אחד. יש להניח שתוך שלוש שנים פקיד השומה יעשה את השומה. תוך שלוש שנים אם עשו לו שומה הוא משלם ריבית עד אותו המועד וכן לכל תקופה שאחרי זה אם הוא משתהה בתשלום; אבל אם פקיד השומה לא עשה לו שומה תוך שלוש שנים, בזה הוא לא צריך לסכול. אם יתכרר ששילם פחות מדי, הוא חייב כריבית של 15% מיום שנת המס הנידונה ועד תום שלוש שנים מהזמן שהגיש את הדו"ח. עד אז הוא משלם ריבית. אם כעבור 5 שנים עשו את השומה, אז מ-15 הם אחרי ששלחו הודעת שומע, היה צריך להכניס את הכסף; אם לא, מתחילה תקופת אי הפרעון על פי דרישת השומה.

י. בדר:
זה היה בסדר לו הפקודה לא היתה מסובכת. אני עושה דו"ח בזמן, מכניס סכום, ולא יודע בדיוק מה מגיע ממני, ואני מנסה מסוגל לעשות את החשבון. במצב זה, יכול אדם לשלם יותר מדי או פחות מדי. במצב זה, הסעיף לא נראה לי פעם ביקשתי שיצחפו איזה לוח שימושי. אמרו לי שזה קשה מאד.

י. תמיר:
כאשר מדפיסים את החוברת, אין לנו הסיכום של תוספת היוקר השנתית.

י. בדר:
גם אם יש לאדם רצון טוב, הוא יכול לשלוח סכום שבערך נראה לו ובשום אופן לא סכום שהוא יהיה כסוח בו. במצב זה, הסעיף נראה לי כלתי מוצדק. אני מסכים שאם אדם קיבל הוראה ברורה לשלם כך וכך והוא לא משלם, הוא לוקח על עצמו סיכון שאפשר לתבוע אותו. אני נגד הסעיף.

י. פלומין:
הנוסח החדש הוא החמרה לעומת הקודם, הטכניקה שונה לחלוטין. זה נושא חדש. עד עכשיו מי שהיה מגיש דו"ח, היה יכול לשלוח צ'ק על הסכום שהיה מגיע ממנו, ואז לא היה משלם ריבית. מי שהגיש דו"ח במועד, שילם את המס שהגיע ממנו ולא היה חייב ריבית. עכשיו כאתם והחמרתם. אתם אומרים, לא רק אם לא שילמת עם הגשת הדו"ח, אלא אם תוך שנתיים לא ניחשת מה סכום המס שעלול להגיע ממך. האם מי שהוא יכול לדעת ב-30.5 מה המס שמגיע ממנו? אתם חיים באשלייה גמורה. אני מבין לו הייתם אומרים שאדם קיבל חיוב מקדמות ולא שילם. אבל לחייב אדם בריבית על תקופה לפני שהגיש את הדו"ח, לפני שהוא יודע מה הסיכום שלו, זו הפעם הראשונה שאני שומע על זה.

יש כאן גם חומרה נוספת לגבי מתח התקופה שבגינה אתם מחייבים בריבית. זה יכול להגיע עד 39 חודש קרוב ל-50% מהמס. בכל פעם שתהיה לכם ישיבה עם לקוח על הכרה בהוצאות או כל דבר אם הוא יצא בשעור השולי, פירושו שעל כל לירה הוא יצטרך לשלם 120% מס. זה 80½% מס ועוד 40½%. אנחנו יוצרים מצב שלא יגמרו שומות. אי אפשר יהיה לגמור תיקים ולא יגיעו להסכמה, ירוצו לכתבי המשפט. אתם פסבכו את החיים ללא מוצא. אינני אומר שצריך ללכת ביד רכה עם אלה שאינם משלמים מס במועד, אבל צריך להגיע לאפשרות לגמור תיקים. אני מציע לחזור לסידור הקיים. תגדילו את הריבית לאלה שלא משלמים במועד, אבל אם אתם מטילים את זה רטרואקטיבית, זה דבר שאין הדעת טובלת. מה גם שהוא משלם תשלומי מקדמות. אני מציע להטיל את זה רק מיום הגשת הדו"ח.

י. בדר:
מציע שהסעיף לא יחול כאשר הפיגור מגיע ללא יותר מאשר 10% מהמגיע.

היו"ר י. קרגמן:
מדוע לא ישלמו כאשר מגישים את הדו"ח?

י. תמיר:
השיטה שלנו היא אחת השיטות הפשטניות ביותר בעולם. היות וסיכום תוספת היוקר מתברר רק בסוף אפריל ואנחנו שולחים את החוברת עם הטופס בסוף מרץ, החוברת לא כוללת טבלא. אם אנחנו מכניסים אלמנט של אי-בטחון, אנחנו בעצמנו עושים את אותה התסבוכת. בהצעת מר פלומין יש הגיון. הוא מציע לאדם לעשות את החשבון. לחכות עד 31.8. פה אני מפסיד ריבית אבל יש פה עקביות הגיונית.

י. פלומין:
הבעיה היא שהוא לא יודע כמה הוא חייב.

י. תמיר:
הבנקים חייבים להגיש דו"ח 5 חודשים אחרי תום שנת הכספים. היות ושנת הכספים נגמרת ב-31.12, הבנק חייב להגיש ב-31.5. אבל הבנקים יודעים כמה מגיע לנו כבר ב-15.1 ומדוע שיחזיקו את הכסף?

י. פלומין:
בשבי 2000 בנקים אתה מעניש את כלל ישראל?

י. תמיר:
לו הסעיף היה קיים יותר זמן, כמה מהגזירות שמדברים עליהם היום, הצורך בהן, לא היה מתעורר. פה אין הכבדת מס אלא שיפור המיכניזם. אני רואה את הסעיף כפי שהוא מנוסח היום, ואני מבין את הטעון של חה"כ פלומין.

אני לא חושב שצריך להטיל קנס על מי שלא משלם
מס כשהוא מוכיח שהוא לא יכול לשלם.

המסכורות בבנק ישראל

היו"ר י. קרגמן: ביקשתי את מר פלוג לברר את העניין לגבי
המסכורות וההטבות של בנק ישראל.

מר שפר כותב שכמעט כל מה שכתוב בעתון זה
לא אמת. הם סיכמו פחות מאשר כל הבנקים הממשלתיים. ההסכמים שלהם
אושרו ע"י האוצר וההסתדרות. אני אבקש שישלחו לנו את החומר.

הצעת חוק לתיקון פקודת מס הכנסה (מס' 21) תשל"ד - 1974

היו"ר י. קרגמן: מה קורה אם אדם עושה עסקים ומפסיד, ואחר-כך
יש לו רווח, מקוזזים את ההפסדים?

י. תמיר: אם חברה מסוימת נתנה הלואה והיא הלכה לאיבוד.
הכלל בעניין זה הוא לראות את אופייה של
ההלואה. אם "סולל כונה" מכרה כקבלן סחורה באשראי, זה באחריותה.
יכול להיות מקרה אחר, ששר טובה ספק אם זה הוגי, זה מישור שלא
קשור לעסק.

י. פלומין: גם עכשיו יש הגבלת זמן ביחס לריבית.
המס עם הריבית שהיא הוצאה לא מוכרת,
יכולים להביא אותנו ל-160% מההכנסה. יש גבול לקנס שאפשר להטיל.

י. תמיר: 15% זה ריבית ולא קנס.

י. פלומין: עכשיו יש ויכוחים עקרוניים עם פקיד השומה
אם זו הכנסה או לא. אם הפסדתי במשפט, תלוי
אותי בריבית אבל לא ב-120%. 15% כאשר זו הוצאה מוכרת, זה 120%.
תעשו 30% או 40% כהוצאה מוכרת.

י. תמיר: אמרתי שזה הסעיף החשוב ביותר. הוא נועד
להביא מהפכה בהכר-אחד. לא יתכן ש
נגבה כסף רק ע"י איום. אם מגיע מאדם מס שישלם מהר. אולי
מחלוקת והעניין עובר לבית המשפט, ואתה מחכה שלוש שנים, בוצעה
שלנו, מה ששילם יהיה שווה שלישי.

י. פלומין: אז תחייבו אותו בריביה. גבוהה יותר.

אנחנו מבקשים רשות להכניס בסוף החוק סעיף אשר מחיל את כל ההוראות האלה לפי שיתקבלו

י. קיטרון:

גם על חוק מס רכוש:

ה ו ח ל ט

חה"כ פלומין יביא הצעה לנוסח הסעיף 187.

סעיף 186

י. תמיר:
בעבר היה נוסח של חיוב כריבית כאשר ניתנת ארכה להגשת הדו"ח. היו וריאציות שונות. כיום אנחנו רוצים לקבוע, כאשר מי שהוא מבקש ארכה, הוא מביא את הדו"ח המשוער, אנחנו קובעים מה שהולך עד אותו יום, צריך להיות כלול בדו"ח המשוער. מהרגע שפקיד השומה מחליט על ארכה לגבי כל סכום שישאר עוד, יחול תשלום של 15% עד יום התשלום.

י. פלומין:
אם קיבלתי דרישה לתשלום מקדמות וערערת עליה, ואחרי חודש וחצי קיבלתי תשובה וזה היה לאחר היום הקובע?

י. תמיר:
פה מדובר רק על ריבית עד החלטת הדחייה.

א. דוכנוב:
בהזדמנות זו שמתקנים את סעיף 187, רוצים לקבוע שכל דחיה בתשלום מחייב ריבית. אם הנישום מבקש להקטין את המקדמות, הוא חייב לשלם מיד את הסכום שלא שנוי במחלוקת.

ח. קורפן:
הסעיף הזה נותן אפשרות לפקיד השומה לתת פריבילגיה. כאשר הפקיד השתכנע שצריך לדחות את התשלומים, אתם מטילים על זה 15% ריבית.

י. תמיר:
כשיש לך חשבון בבנק, ויש לך "אובר-דרפט" אתה משלם ריבית. הוא מקבל מפקיד השומה את ההשתייה ברשות לעומת ההשתייה רגילה שעליה הוא משלם קנס. אם הנציב רוצה לבטל את הריבית, הוא יכול גם לנהוג כך. אם הוא השתכנע שהאיש ירד מנכסיו ואין לו אפשרות לשלם.

י. פלומין:
אתם מדברים על חיוב ריבית, על הארכת מועדים לתשלום המס שאין מחלוקת על המס. אדם קיבל חיוב במקדמות מעל 40%, הוא מבקש להפחית, מחובתו להוכיח שאין לו 40% רווח. עברו חודשיים והתברר שהוא צודק ואתם חוזרים ככם מהדרישה. לפי הנוסח היום הריבית הוא חייב לשלם על הסכום המוגדל. אתם צריכים לקבוע שבמידה שיתברר שסכום המס הוקטן, הריבית תוקטן בהתאם.

הלפרין:
כאשר יש השגה, זה הבטל.

י. פלומין:
בניח שאני מבקש דחיה על מנת לאפשר לי להגיש טעונים שלי. אתם נותנים לי דחיה לחודשיים. מסתבר שאני צודק, אבל הריבית אשלם לפי הסעיף הזה. לא נאמר כאן שהיא תתוקן בדיעבד.

י. תמיר:
אני מציע שזה יחול מזמן הטעונים על מה שמגיע, לפי הקולקולציה הסופית.

א. דובנוב:
בסיפא של סעיף 186 כתוב: ליום התשלום.

ה ו ח ל ט

סעיף 186 אושר כלשונו. במקום 9% יכתב 15%.

סעיף 189

י. תמיר:
מדובר על קנס על אי הגשת דו"ח וקנס גרעון. חזרנו פה על הפרינציפ שאם הוא מקבל קנס ואחר-כך מטילים סנקציות פליליות, אז אחד משני העונשים נופל.

ח. קורפו:
מה יקרה עם הריבית אם יצא זכאי בתביעה הפלילית?

י. תמיר:
מדובר לא על הרשעה אלא אם הוגשה תביעה פלילית אז יש קנס אצמיניסטרטיבי. אבל אני מוכן להחזיר הריבית אם שילם קנס כאמור. הגשת תביעה טעונה אישורו של פרקליט המחוז או פרקליט המדינה, אם הוגשה תביעה, סימן שעל פניו יש מקום להליכים יותר חמורים מאשר רק הקנס האצמיניסטרטיבי. אם זוכה, הקנס יוחזר לו.

ח. קורפו:
בית המשפט קבע שאין כאן עבירה. מדוע לא יחזירו לו את הריבית?

י. תמיר:
זיכוי פירושו שבמקרה כזה אולי לא מיצו את הדין. אני מוכן להחזיר את הריבית אם זוכה בדין.

ה ו ח ל ט

סעיף 189 אושר בכפוף לתיקונים שאם אדם זוכה בדין, תוחזר לו הריבית.

סעיף 191 ב

י. תמיר:

אנחנו מעבירים את נטל ההוכחה, שיהיה ברור שכאשר יש גרעון, רובץ הענין לפתחו של הנישום. הנישום הוא זה שצריך להראות גרעון כתוצאה מאיזה שהוא עקרון שהיה סביר להניח שעומד לזכותו. אם הוא לא מוכיח, ההנחה היא שזו היתה רשלנות. ההנחה היא שהתרשל, אלא אם הוא אומר שההפרש נובע מזה שהיתה לו זכות להאמין שיש הוצאה מסוימת שהוא זכאי לנכות אותה.

י. בדר:

כאן יש עקרון חדש. אדם יכול לקבל עונש אם לא הוכח שלא היתה רשלנות. בניח שהיתה פלוגתא משפטית. עשיתי הוצאה ופקיד השומה אומר שזאת לא הוצאה אלא השקעה. איך אפשר להוכיח שלא היתה רשלנות?

י. תמיר:

בפקודת מס הכנסה כתוב שההוכחה שהשומה מוגזמת, היא על הנישום. זה נטל קשה אבל הוא קיים. פה מדובר על המקרה שכבר קבעת בשומה שאיננה יותר במחלוקת, שהנישום הצהיר שהוא צריך לשלם 25,000 ל"י מס וכאה שומה סופית שאין עליה יותר ויכוח, ואומרת: 35 אלף, יש תוספת מס. אין ויכוח שהנישום הצהיר על 25 אלף ונקבע שיש לו 35 אלף. ברוב המקרים הנישום זרק סכום סתמי. זה המקרה שאני אומר לו לבוא ולטעון את זה. ההנחה היא שיש סיבה לגרעון עד שלא נאמר שהיו סיבות סבירות. צריך להיות מיכניזם שמאפשר לבדוק. אם יש גרעון - יש קנס. אם יש נימוק לגרעון, נדון בו.

י. בדר:

שם מדובר על שומה וכאן מדובר על קנס. שם מדובר לא רק על שומה אלא על ריבית וכאן מדובר על קנס. אתה טשטשת את ההבדל. הבעיה היא לא האם צריך להטיל קנס, לא האם הרוש אלמנט של רשלנות, אפילו לא שהשפיטה האם יש אלמנט של רשלנות, היא בידי פקיד השומה, כי הכל כתוב כאן. הבעיה היא במלה "הוכיח". אם אדם מצהיר על 100,000 הכנסה, והפקיד קבע 130 אלף, ומטיל קנס. הוא יכול אחר-כך להגיש טענות, ופקיד השומה יאמר: היו לי טעמים סבירים...

אדם טען בפני בית המשפט שסכום מסוים בדו"ח לא מתקבל על דעתך. היה משפט. בפסק-הדין נאמר שאתה צודק. אחר-כך מה יהיה? הוא מוכרח להגיש לך הוכחות שהוא לא התרשל ואתה תהיה שופט נוסף על השופט? בית המשפט לא נכנס לבעיה אם הוא התרשל או לא, הוא קבע את דעתו. אתה שופט נוסף?

י. קיטרון:

אם הוא זכה בבית המשפט, אין גרעון.

י. בדר:

היה ויכוח בבית המשפט אם זו הוצאה או השקעה ובית המשפט קבע שזו השקעה. אם זו השקעה, אז יש גרעון. אחרי זה יושב שופט שני, פקיד השומה, ואומר: לא רק שאתה לא צודק שזו השקעה ולא הוצאה, אלא אתה גם התרשל. זה לא היה קורה לפי הסעיף הקודם. צריך להגיש לפקיד השומה הודעות. צריך להוכיח לו. איך אעשה את זה? אני אגיש תצהיר שהעורך-דין שלי היה בדעה שיש סיכוי? אם מדובר בפלוגתא משפטית אי אפשר לומר שצריך להוכיח. אדם חייב לדעת את החוק. אם הבין חוק בצורה לא נכונה, זו רשלנות. אני חושב שהסעיף הקודם מספיק למקרה הקלאסי ולמקרים אחרים. אני נגד התיקון.

היו"ר י. קרגמן: נמשיך בדיון ביום שלישי. אני מציע שתחוו דעתכם על ההצעה של פיינרמן ופלומין בענין הכיטוח הלאומי. ביום חמישי תשבנה ועדות משנה כי חברים ביקשו לא לקבוע ישיבת ועדה ביום זה.

הישיבה ננעלה בשעה 12.15